



Mint ahogy egy udvarhelyi eseményre, úgy a ma esti gálára sem érkeztek pontosan az érdeklődők, így némi csúszással kezdődött a nagyobbak díjazása. **Elekes Gyula**, a Művelődési Ház igazgatója a hagyományokra hívta fel a figyelmet, amikor a következőket mondta: „Fontosak a népmesék, mert olyan örökséget képviselnek, ami nagyon nehezen tudja felvenni a harcot a kulturális szeméttel, ami a tévéből folyik.”

Elsőször az V-VIII osztályosok érdemelték ki a figyelmet, ebben a kategóriában különdíjban részesült **Mihálykó Szilvia**, a máréfalvi Nyírő József Általános Iskola tanulója. Az ötödik helyen

Pál Márton végzett, a székelyvarsági József Attila Általános Iskola diákja, őt követte a negyedik díjazott **Simó Szilvia**, aki a pálpataki általános iskolát erősíti. A képzeletbeli dobogó harmadik fokára **Kányádi Béla-Zsolt** állhatott, ő a Benedek Elek Líceum tanulója. Másodikként a fenyédi általános iskola növendékét, **Dávid**

Tamást tisztelhattuk, illetve a legnagyobb díjat, a budapesti kirándulást **Balázs Judit**, a Bethlen Gábor Általános Iskola tanulója és persze a felkészítő tanára tudhatják a magukénak. Ahogy az előző díjkiosztón, úgy itt is az első helyezettek elmondták azt a mesét, amiért járt az elismerés. Ezt tette a IX-XII-es csoportból

Benedek Emese

, aki a Benedek Elek Líceum diákja, és aki az első díjat is hazavitte.

Máté Andrea

lett a második a Palló Imre Művészeti Szakközépiskola tanulója.

Aztán következett az est fénypontja, az ízes beszéd mestere, a mesemondó és egyben énekes

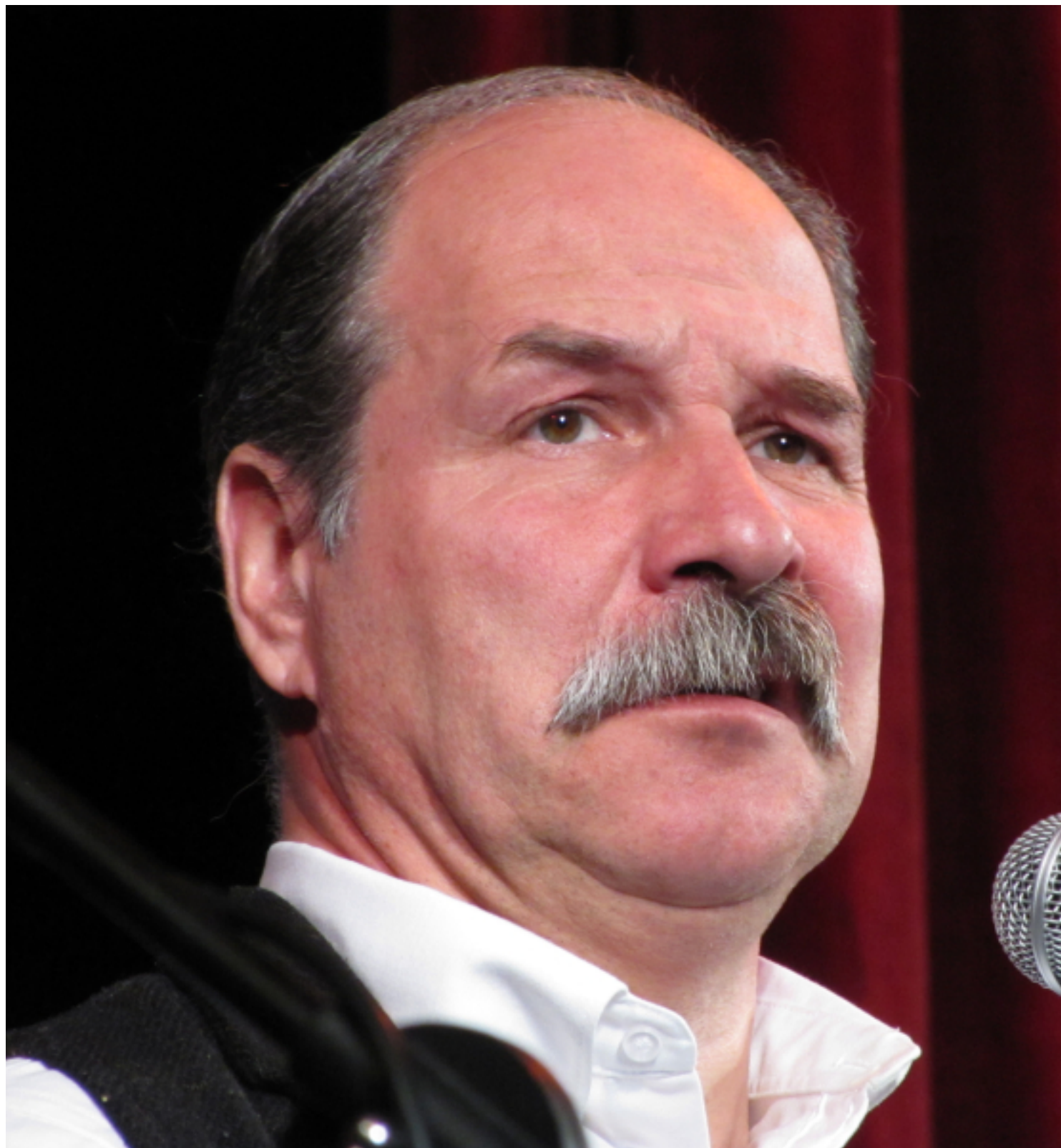
Berecz András

, akivel az előadás után néhány rövid kérdés erejéig beszélgettünk.

Milyen érzés Székelyudvarhelyen mesét mondani, hiszen nem először jár nálunk?

Voltam. Igen. Legutóbb rajzfilmeknek voltam kiegészítője. Gyulai Liviusz, aki baróti, ő hozott mókás filmeket és én mondtam utána meséket. Korábban sokat jártam táncházakban is, majd ez így elfogyott és most ezekkel a mesékkel kezdtem előállni. Nem könnyű, mert a mesémnek a legnagyobb részét Erdélyben gyűjtöttem, és nehéz ide visszahozni őket, hogy vajon mit

mondanak. Mi az amit én másként mondok, ami majd nem tetszik nekik. Van egy csipetnyi félelem is, de hát ez csak addig tart, míg a vonaton erre jövök. Mikor már ott várom, hogy sor kerüljön rá, akkor már ezek a gondolatok elszállnak.



Honnan merít ennyi ötletet, ennyi mesét? Honnan gyűjt?

1979 óta járok ide, és az azelőtt való időről csak annyit, hogy édesanyám nagyon jó mesemondó volt, nagyon nagy mókamester. Kunhegyesen született és Budapestre került, de budapesti nem lett sohasé. Televíziónk nem volt. Én 53 éve vagyok tévétlen ember, és ő volt a főműsor, a fő csatorna. Négy osztályt járt iskolába, úgyhogy az eredetiségét neki semmi nem kezdte ki. Máig ő a mércém, akármerre megyek a világban.

Tőle van a mesék nagy része?

Nem, inkább az észjárás, meg a figurás kedv. Az a bánat, ha körülöttem nem nevetnek, akkor én a romjaimba dőlök.